

Arrest

nr. 335 056 van 28 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 januari 2025 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. SCHUEREWEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 januari 2025 reist verzoeker, samen met zijn Oekraïense echtgenote en hun gezamenlijke kind, van Armenië naar Bulgarije. Verzoeker is hierbij in het bezit van een door Bulgarije afgeleverd Schengenvisum voor toerisme. Op 16 januari 2025 reizen hij en zijn gezin door naar België.

Op 17 januari 2025 dient verzoeker een aanvraag in voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het kader van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie weigert op dezelfde dag de gevraagde machtiging tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 17/01/2025 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Bij de registratie van uw aanvraag werd u in gelegenheid gesteld alle relevante elementen aan te dragen. U legde volgende documenten voor: uw Armeens paspoort (N° AS0455257 – geldig van 14/12/2018 tot 14/12/2028) en uw Oekraïense huwelijksakte (N° 485860 – afgeleverd op 02/02/2022).

In het kader van deze aanvraag verklaarde u dat u sinds 2018 afwisselend telkens 3 maanden in Oekraïne en daarna 3 maanden in Armenië verbleef. Gedurende de periode van 23/12/2021 tot 13/02/2022 zou u in Oekraïne verbleven hebben, wat bevestigd wordt door de paspoortstempels op pagina 30 van uw paspoort. Gelet op het feit dat u verklaarde hierna niet meer teruggekeerd te zijn naar Oekraïne, kan worden gesteld dat u op het moment van de Russische invasie op 24/02/2022 niet in Oekraïne aanwezig was. Voorts gaf u aan dat, om recht te hebben op een Oekraïense verblijfstitel, u moest trouwen met uw partner, wat gebeurd is op 02/02/2022. We merken echter op dat u geen permanente verblijfsvergunning kon voorleggen die overeenkomstig Oekraïens recht werd afgegeven en die zou aantonen dat u op 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleef.

U bood zich aan in het registratiecentrum samen met uw echtgenote en zoon. Uw echtgenote en zoon werden de tijdelijke bescherming toegekend. Artikel 2, lid 1, punt c), van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 stelt dat de gezinsleden van de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is eveneens in aanmerking komen voor de tijdelijke bescherming zoals bepaald in artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Artikel 2, lid 4, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt echter dat de toepassing van lid 1, punt c) geldt voor zover het gezin voor 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef. Gelet op het feit dat u niet kan aantonen dat u voor 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef, valt u niet onder de in artikel 2, lid 1, punt c), van het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen en komt u op deze grond niet in aanmerking voor het statuut van tijdelijke bescherming.

Deze beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het staat u daarnaast ook vrij om alle voor u openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Bijgevolg houdt deze beslissing geen schending in van artikel 8 EVRM. Tevens verklaarde u op geen enkel ogenblik tijdens de procedure medische problemen te ervaren. Deze beslissing houdt bijgevolg ook geen schending in van artikel 3 EVRM.

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is. Vermits u noch over de Oekraïense nationaliteit beschikt, noch kan aantonen dat u vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleef op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht werd afgegeven, valt u niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel aan wat volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. Van Heule, *Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993*, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. Van Heule, *"De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet"*, TVR, 1993/2,67-71).

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot hem conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. Suetens en M. Boes, *administratief recht*, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., Reeskens, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. Lambrechts).

De Raad van State eist dat de overheid tot hem voorstelling van de feiten (R.v.St. Speleers, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. Van Kouter, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., Thijs, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. Lambrechts *Geschillen van bestuur*, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier. Zij heeft dit echter niet gedaan. Er wordt verzoeker verweten dat hij niet aantoonde dat hij op 24.2.2022 in Oekraïne verbleef. Gezien de aanvraag en de weigeringsbeslissing op dezelfde moment geschieden, werd aan verzoeker zelfs de kans niet geboden dit voor te leggen.

Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie – althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoeker dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de beslissing, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond."

2.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt echter geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is zo

duidelijk gemotiveerd in rechte, waar wordt verwezen naar de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU. Daarnaast worden ook de motieven in feite toegelicht. Aan de hand van de stukken die verzoeker in het kader van zijn aanvraag heeft voorgelegd en de verklaringen die hij heeft afgelegd, stelt verweerder vast dat verzoeker – die de Armeense nationaliteit heeft – een laatste keer van 23 december 2021 tot 13 februari 2022 in Oekraïne verbleef en dat hij er dus niet langer verbleef op het moment van de Russische inval op 24 februari 2022. Nog stelt verweerder vast dat verzoeker geen Oekraïense (permanente) verblijfsvergunning kan voorleggen die aantoont dat hij er op 24 februari 2022 een legaal verblijf had. Verweerder houdt er vervolgens rekening mee dat verzoekers echtgenote en hun gezamenlijke kind, die de Oekraïense nationaliteit hebben, wel gerechtigd zijn op tijdelijke bescherming, maar stelt vast dat verzoeker evenmin als gezinslid van tijdelijk beschermden in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming en dit omdat niet blijkt dat hij vóór 24 februari 2022 nog in Oekraïne verbleef. Verweerder benadrukt verder dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en het verzoeker vrij staat *“om alle voor [hem] openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging”*. Aldus is de bestreden beslissing volgens verweerder niet in strijd met artikel 8 van het EVRM. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om kennis te nemen van zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die hebben geleid tot de bestreden beslissing, op een wijze dat hij kan beoordelen of het zin heeft deze beslissing al dan niet in rechte aan te vechten. Hiermee is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt.

In de voorliggende situatie waarin verzoeker enkel verzocht om een verblijfsmachtiging in uitvoering van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU kan hij verder niet worden gevolgd in zijn standpunt dat in de bestreden beslissing enige motivering was vereist in het licht van artikel 40ter of artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU.

De voormelde artikelen uit de Vreemdelingenwet maken deel uit van Titel II, Hoofdstuk IIbis van deze wet dat een omzetting is van de bepalingen van de Richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen (hierna: de Richtlijn 2001/55/EG).

De Richtlijn 2001/55/EG voorziet dat de massale toestroom van ontheemden wordt vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat met gekwalificeerde meerderheid van stemmen wordt genomen en dat dit besluit tot gevolg heeft dat de ontheemden op wie het betrekking heeft in alle lidstaten tijdelijke bescherming krijgen, overeenkomstig de bepalingen van deze richtlijn (artikel 5). De lidstaten kunnen ook andere categorieën ontheemden dan deze die vallen onder het besluit van de Raad van de Europese Unie tijdelijke bescherming krachtens deze richtlijn bieden in geval deze om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen (artikel 7). Wat betreft de verplichtingen van de lidstaten jegens de begunstigden van de tijdelijke bescherming wordt, onder meer, voorzien dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen opdat de begunstigden voor de volledige duur van de tijdelijke bescherming

over verblijfstitels beschikken, waartoe documenten of andere gelijkwaardige bewijsstukken worden verstrekt (artikel 8).

Zoals reeds werd aangegeven, zijn de bepalingen van de Richtlijn 2001/55/EG omgezet in de Belgische wetgeving, meer bepaald in de artikelen 57/29 tot en met 57/36 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/29 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar de lidstaten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van de Richtlijn 2001/55/EG, de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming genieten (§ 1). Deze tijdelijke bescherming wordt in beginsel verleend voor een periode van één jaar vanaf de datum van de inwerkingstelling van de tijdelijke bescherming en deze termijn wordt automatisch verlengd met zes maanden voor een tweede periode van één jaar. De totale periode van twee jaar kan worden verlengd voor een nieuwe periode van maximaal één jaar door een nieuw besluit van de Raad van de Europese Unie (§ 2).

Artikel 57/30, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“Onder voorbehoud van de toepassing van § 2 of van artikel 57/32 machtigt de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, zoals bedoeld in artikel 57/29, tot een verblijf van een jaar. Die machtiging wordt hernieuwd, met periodes van zes maanden, zolang de tijdelijke bescherming niet beëindigd is in een van de gevallen omschreven in artikel 57/36, § 1. De duur van de machtiging kan worden beperkt tot de periode voorafgaand aan de automatische beëindiging van de tijdelijke bescherming die in werking werd gesteld door het besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 1, of kan verlengd worden door een besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 2, tweede lid.

De Koning bepaalt de wijze van de indiening van de aanvraag tot het verkrijgen van deze machtiging tot verblijf bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Bij de aanvraag om een machtiging tot verblijf wordt aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, een document overhandigd, opgesteld in een taal die hij begrijpt, waarin de bepalingen over de tijdelijke bescherming die op hem van toepassing zijn, duidelijk worden uiteengezet.

De inschrijving in het vreemdelingenregister van de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet en die gemachtigd is tot een verblijf, en de afgifte van de verblijfstitel, die hiervan bewijs oplevert, gebeuren overeenkomstig de bepalingen van artikel 12.

De afgegeven verblijfstitel blijft geldig tot het einde van de geldigheidsduur van de machtiging. Hij wordt op verzoek van de betrokkene verlengd of vernieuwd door het gemeentebestuur van de verblijfplaats op voorwaarde dat de aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de geldigheidstermijn van de verblijfstitel en voorzover de minister of zijn gemachtigde de machtiging niet heeft beëindigd op grond van artikel 57/32, § 1, of artikel 57/36, § 2.

De Koning bepaalt de termijnen en de voorwaarden voor de vraag om vernieuwing of verlenging van de verblijfstitel.”

De Richtlijn 2001/55/EG vond een eerste concrete toepassing met het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU. Artikel 2 van dit besluit verduidelijkt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is, met name:

“1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

- a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;*
- b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;*
- c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.*

2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in

Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.

4. Voor de toepassing van lid 1, punt c), worden de volgende personen geacht deel uit te maken van een gezin, voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef:

a) de huwelijkspartner van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of diens niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of in de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld volgens het vreemdelingenrecht van die lidstaat;

b) de minderjarige ongehuwde kinderen van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of van diens huwelijkspartner, zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen kinderen die binnen of buiten het huwelijk zijn geboren of geadopteerde kinderen;

c) andere naaste familieleden die met het gezin samenwoonden ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden, en die op dat tijdstip volledig of grotendeels afhankelijk waren van een in lid 1, punt a) of punt b), genoemde persoon.”

Zoals reeds werd geduid, heeft verweerder in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker niet is gerechtigd op tijdelijke bescherming, noch als gezinslid in de zin van artikel 2, lid 1, c) van voormeld besluit noch als derdelander in de zin van artikel 2, lid 2 van dit besluit.

Verzoeker houdt voor dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en onevenredig is en hierin sprake is van een manifest foutieve beoordeling van de feiten. Ook zouden niet alle relevante elementen in rekening zijn gebracht en zou de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze zijn genomen. Concreet beperkt hij er zich echter toe aan te voeren dat verweerder hem verwijt niet aan te tonen dat hij op 24 februari 2022 nog in Oekraïne verbleef, zonder hem de kans te hebben gegeven dit bewijs alsnog voor te leggen. Dezelfde dag dat hij de aanvraag deed, werd de beslissing immers reeds genomen.

Verzoeker gaat er aan voorbij dat hij wel degelijk in de mogelijkheid was om in dit verband verklaringen af te leggen en de nodige stukken voor te leggen. Zoals dit blijkt uit stuk 11 van het administratief dossier, werd verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag gevraagd zijn verschillende verblijfplaatsen sinds begin 2021 te duiden, waarop hij verklaarde dat hij van begin 2021 tot 28 juni 2021 in Rusland verbleef, van 28 juni 2021 tot 23 december 2021 in Armenië, van 23 december 2021 tot 13 februari 2022 in Oekraïne en van 13 februari 2022 tot 15 januari 2025 opnieuw in Armenië. Verweerder stelde in dit stuk verder vast dat deze verklaringen van verzoeker ook steun vinden in zijn paspoort. Verzoeker verklaarde verder, ten tijde van zijn aanvraag, dat hij sinds 2018 afwisselend in Oekraïne en Armenië zou hebben verbleven, maar hij nooit langer dan 3 maanden in Oekraïne mocht verblijven. Hij gaf aan dat hij diende te trouwen om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht (van meer dan 3 maanden) in Oekraïne.

Aldus werd verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid gesteld om zijn verblijf in Oekraïne op 24 februari 2022 aan te tonen. Hij gaf evenwel zelf aan dat hij op deze datum opnieuw verbleef in Armenië, nu hij niet was toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in Oekraïne. Hij legde in dit verband bij zijn aanvraag ook reeds de nodige stukken voor, waardoor niet valt in te zien dat verweerder hiervoor alsnog een bijkomende termijn diende te geven. Evenmin toont verzoeker trouwens aan dat hij, indien hem hiervoor alsnog een zekere tijd zou zijn gegeven, bijkomende relevante gegevens of stukken had kunnen aanbrengen. Een voldoende belang bij zijn kritiek is aldus evenmin voorhanden.

Voor het overige blijft verzoeker volledig in gebreke om in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing en aan te tonen dat verweerder hierbij is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Evenmin toont hij aan dat de bestreden beslissing onevenredig is.

Nu verzoeker verzocht om een verblijfsmachtiging onder het statuut van de tijdelijke bescherming kan hij ten slotte niet worden gevolgd in zijn standpunt dat in de bestreden beslissing enig onderzoek in het licht van artikel 42 van de Vreemdelingenwet was vereist.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheids-beginsel blijkt niet.

2.1.3. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2. Verzoeker ontwikkelt een tweede middel, dat luidt als volgt:

“In de richtlijnen van het UNHCR valt het volgende te lezen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, januari 1992, blz. 53, randnr. 205):

“De verklaringen van een asielzoeker kunnen voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet tegenstrijdig met algemeen gekende

feiten. De bewijslast rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling en hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Nadat een kandidaat-vluchteling aan de bewijslast die op hem rust heeft voldaan, is het vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet nagaan om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te onderzoeken en te beoordelen. Als uiteindelijk al het beschikbare bewijsmateriaal onderzocht is en de algemene geloofwaardigheid van de kandidaat-vluchteling afdoende is, dan dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend.”

Er bestaat met andere woorden een gedeelde bewijslast tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen. De kandidaat-vluchteling moet geloofwaardige verklaringen afleggen en die zo goed mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het Commissariaat-generaal is de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid en op haar rust dan ook een zekere “onderzoeksplicht”.

Het UNHCR, wiens asiel procedurele richtlijnen en adviezen de Belgische asielinstanties plegen over te nemen, verduidelijkt in een nota onder meer het volgende over de bewijslast en de geloofwaardigheid bij asielaanvragen (Office of the UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, randnrs. 8-12 en 17):

“[...] there is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant.

[...] Inability to remember or provide all dates or minor details, as well as minor inconsistencies, insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the final assessment on credibility, but should not be used as decisive factors.

[...] Failure to produce documentary evidence to substantiate oral statements should, therefore, not prevent the claim from being accepted if such statements are consistent with known facts and the general credibility of the applicant is good.

[...] Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed.

[...] Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's claim; that is, the applicant should be given the “benefit of the doubt”.

[...] there is no requirement to prove well-foundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish “well-foundedness”, persecution must be proved to be reasonably possible.”

De rechtsleer geeft enkele richtlijnen omtrent de afwegingen die moeten gedaan worden alvorens te kunnen oordelen over de geloofwaardigheid van een asielrelaas bij het vaststellen van tegenstrijdigheden, zoals onder meer blijkt uit een uitgebreid rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie over de rechtspraak hieromtrent (Immigration and Refugee Board, Refugee Protection Unit, Assessment of Credibility in Claims for Refugee Protection, Canada, januari 2004, blz. 11 en 23-26):

“[...] when assessing the credibility of a claimant, it is important to remember that all of the evidence, both oral and documentary, must be considered and assessed, not just selected portions of the evidence. Thus [...] should not selectively refer to evidence that supports its conclusions without also referring to evidence to the contrary. Furthermore, when assessing all of the evidence, it must be assessed together, not parts of it in isolation from the rest of the evidence. Evidence should, therefore, be treated in a consistent manner. [...]

[...] The existence of contradictions or inconsistencies in the evidence of a claimant or witness is a well accepted basis for a finding of lack of credibility. As discussed later (...), the discrepancies must be sufficiently serious and must concern matters that are relevant to the issues being adjudicated to warrant the adverse finding. [...]

The Federal Court has identified the following general factors as relevant to the assessment of inconsistencies or discrepancies:

[...] The discrepancies relied on by the Refugee Division [CRDD] must be real [...]. The Refugee Division must not display a zeal “to find instances of contradiction in the [claimant's] testimony ... it should not be over-vigilant in its microscopic examination of the evidence” [...]. The alleged discrepancy or inconsistency must be rationally related to the [claimant's] credibility [...]. Explanations which are not obviously implausible must be taken into account [...].

[...] Moreover, another line of cases establishes the proposition that the inconsistencies found by the Refugee Division must be significant and be central to the claim [...] and must not be exaggerated [...].” [...]

Rekening houdend met deze richtlijnen omtrent het vaststellen van tegenstrijdigheden en het belang ervan voor het bepalen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas, blijkt na toepassing ervan op de vele elementen in het administratieve- en rechtsplegingsdossier duidelijk dat verwerende partij in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat verzoeker, aan de hand van zijn verklaringen en documenten, het niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat zijn relaas en zijn vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Verwerende partij had bij een correcte invulling van de bewijslast in casu een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag in hoofde van verzoeker dienen te weerhouden, of minstens twijfel – in welk geval zij verzoeker het voordeel van de twijfel had kunnen én moeten toekennen. De bestreden beslissing mist dan ook voldoende feitelijke en

juridische motivering en verwerende partij schendt daarmee de algemene en de bijzondere wettelijke motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur, die haar ervan dient te weerhouden doelbewust een interpretatie van de verklaringen van verzoeker te zoeken, waardoor zou blijken dat ze tegenstrijdig zijn met andere verklaringen, als tevens een coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk is. Diezelfde beginselen van behoorlijk bestuur verplichten haar eveneens rekening te houden met het geheel van afgelegde verklaringen en ander bewijsmateriaal, zonder elementen ervan geïsoleerd te bekijken en de elementen die de geloofwaardigheid van verzoeker ten goede komen te negeren. Verwerende partij diende alle elementen uit het dossier als een geheel te benaderen en ze te vergelijken met de algemeen gekende feiten, om op basis daarvan een oordeel te vellen over het asielrelaas van verzoeker. Uit het administratieve dossier blijkt, zoals hoger uiteengezet, dat verwerende partij met de bestreden beslissing deze beginselen geschonden heeft.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, heeft verzoeker de meest cruciale elementen wel degelijk aannemelijk gemaakt.

Verzoeker zijn verklaringen zijn in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig, te meer dat haar verklaringen daaromtrent ruimschoots bevestigd worden door algemeen bekende feiten en wetgeving. Door hierop te weinig te focussen in de bestreden beslissing, schendt verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting."

Met zijn tweede middel gaat verzoeker er aan voorbij dat huidig beroep betrekking heeft op een beslissing waarbij hem tijdelijke bescherming overeenkomstig het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU wordt geweigerd, en niet op een verzoek om internationale bescherming. Zijn betoog inzake de richtlijnen van het UNHCR inzake de beoordeling van een asielaanvraag, de gedeelde bewijslast tussen de asielzoeker en de bevoegde asielinstantie en de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas is aldus niet relevant in het kader van de huidige beroepsprocedure. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan in de bestreden beslissing ook nergens worden gelezen als zou verweerder stellen dat hij "zijn relaas en zijn vrees" niet aannemelijk hebben kunnen maken "in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag". Aldus kan ook niet worden vastgesteld dat een dergelijke motivering in strijd zou zijn met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel kan niet in verband worden gebracht met (de motivering van) de bestreden beslissing en kan om deze reden niet worden aangenomen.

2.3. In een derde middel stelt verzoeker ten slotte als volgt:

"Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat de familie van verzoeker woonachtig is te België. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband. In de bestreden beslissing wordt zelf erkend dat zijn echtgenote en minderjarige kind wél tijdelijke bescherming werden toegestaan.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deden dit in casu niet.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. Vande Lanotte en Y. Haeck, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan kan hij zijn gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

Bovendien voorziet art. 2, lid 1, c) EU 2022/382 dat gezinsleden van personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is, eveneens in aanmerking komen voor tijdelijke bescherming. Gezien de geboorte van het gemeenschappelijk kind op 2.12.2022 kan er geen serieuze discussie bestaan over het reeds vormen van een gezin in februari 2022. Een simpele rekenoefening van de duur van de zwangerschap

bevestigt de aanwezigheid van de vader eind februari - maart 2022. Dit artikel werd dan ook eveneens geschonden.”

2.3.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker wijst op zijn gezinsleven met zijn echtgenote en hun gezamenlijke kind, die de Oekraïense hebben en wel tijdelijke bescherming genieten in België.

Zoals verzoeker zelf aangeeft, heeft verweerder in de bestreden beslissing rekening gehouden met de aanwezigheid van deze gezinsleden van verzoeker in België. Verweerder benadrukt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat van een bevel om het grondgebied te verlaten en verzoeker de mogelijkheid heeft om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, *“inbegrepen in functie van gezinshereniging”*. In deze omstandigheden is er volgens verweerder geen sprake van dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker gaat niet concreet in op deze motivering en weerlegt deze niet.

Verzoeker geeft weliswaar aan dat verweerder naliel alle elementen van het dossier in rekening te brengen, maar verduidelijkt niet welke elementen inzake zijn gezinsleven onterecht niet in rekening zijn gebracht. Hij betoogt slechts dat hij, indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst, aldaar zijn gezinsleven niet kan beleven, en dit een schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt. Met dit betoog gaat hij er echter volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing net uitdrukkelijk stelt dat zij niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus is er geen sprake van dat verzoeker de verplichting wordt opgelegd om terug te keren naar zijn land van herkomst. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker, blijkens de stukken van het administratief dossier, in de periode van 24 februari 2022 tot 15 januari 2025 samen met zijn echtgenote in zijn land van herkomst Armenië heeft verbleven. Hij duidt op geen enkele wijze waarom de verderzetting van het gezinsleven niet langer mogelijk zou zijn in dat land.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.2. Verzoeker geeft verder aan alsnog een schending te willen aanvoeren van artikel 2, lid 1, c) van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU. Hij wijst op de geboorte van zijn kind op 2 december 2022, waardoor er volgens hem geen serieuze discussie over kan bestaan dat hij in februari 2022 reeds een gezin vormde met zijn echtgenote.

De Raad benadrukt dat het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU hoofdzakelijk beoogt tijdelijke bescherming te bieden voor Oekraïense onderdanen die in Oekraïne verbleven en sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt door de militaire invasie van de Russische strijdkrachten die op die datum begon. Om *“de eenheid van gezinnen te bewaren en te voorkomen dat leden van hetzelfde gezin een verschillende status genieten”*, werd ook tijdelijke bescherming voorzien voor de gezinsleden van die personen indien het gezin reeds in Oekraïne bestond en er verbleef ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden (zie overweging 11). Artikel 2, lid 1, c) juncto lid 4 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU voorziet zo dat tijdelijke bescherming zich ook uitstrekt tot de gezinsleden van Oekraïners die tijdelijke bescherming genieten voor zover ook zij *“sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon”* en *“voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef”*.

In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat verzoeker niet in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming als gezinslid, omdat hij niet kan aantonen dat hij op 24 februari 2022 nog in Oekraïne verbleef. Verzoeker is, gelet op zijn uiteenzetting van het eerste middel, duidelijk op de hoogte van dit determinerend motief.

Aldus moet worden aangenomen dat verweerder van oordeel is dat verzoeker niet in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming als gezinslid, nu hij – en dit in tegenstelling tot zijn echtgenote – op het moment van de Russische inval in Oekraïne niet (langer) in dit land verbleef. Eerder wees verweerder er ook reeds op dat verzoeker ten tijde van deze inval evenmin beschikte over een legaal verblijf in dit land of over een permanente verblijfstitel. Verzoeker betwist deze vaststellingen op zich niet en toont niet concreet aan dat

verweerder in deze omstandigheden met miskenning van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU heeft geoordeeld dat hij strikt genomen niet in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming als gezinslid. Dit artikel geeft in zijn lid 1 aan dat het telkens moet gaan om personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon, terwijl verzoeker reeds voor deze datum – en zonder zijn echtgenote – terugkeerde naar zijn herkomstland Armenië omdat hij hoogstens was toegelaten tot een verblijf van 3 maanden in Oekraïne. Zijn vertrek uit dit land blijkt aldus niet in de eerste plaats te zijn ingegeven door de Russische inval in het land, maar wel door het ontbreken van een toelating tot een verblijf van meer dan 3 maanden. Er blijkt niet dat afbreuk wordt gedaan aan wat voorafgaat doordat de echtgenote op 24 februari 2022 verzoeker vervoegde in Armenië en ze vervolgens in dit land – tot hun komst naar België op 16 januari 2025 – een gezinsleven uitbouwden, getuige de geboorte van hun kind in december 2022.

2.3.3. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijfen-twintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS